

[Finansministeren.]

taktreguleringsforhandlinger ikke på nuværende tidspunkt er endeligt afsluttet og ikke har været i organisationernes kompetente forsamlinger, så vidt mig bekendt, så har jeg ikke nogen muligheder for at sige meget om det. Men jeg kan sige så meget, at regeringen naturligvis i de udspil, vi har præsteret fra de offentlige lønforhandleres side, har holdt os til de bestræbelser, som er beskrevet i septemberforligets hensigtserklæring, og jeg tror også, at disse bestræbelser vil lykkes. Men når hr. Svend Andersen (Rosk. a.) siger, vi skal have en nulløsning, så bliver jeg jo nødt til at sige, at en nulløsning på taktreguleringens område, det er ingen taktregulering, og det vil i realiteten sige, at det, som hr. Svend Andersen (Rosk. a.) beder om, er, at man gennemfører noget, som er i strid med overenskomstforlængelsesloven, og det vil vi naturligvis ikke.

Hr. Svend Andersen (Rosk. a.) efterlyste nærmere specifikation af de kommunale udgifter. Det synes jeg er en berettiget forventning, som hr. Svend Andersen (Rosk. a.) på dette enkelte punkt stillede op — det vil jeg ikke frakende ham. Jeg skal dér henviser til det budgetsamarbejde mellem staten og kommunerne, som er under stadig udvikling, og derudover mere konkret sige, at fra 1977 og i de nærmest følgende år gennemføres et nyt kommunalt budget- og regnskabsystem, som i løbet af disse år i stigende grad vil muliggøre sammenligninger mellem statens og kommunernes budgetter, og som også gradvis vil muliggøre en fælles budgettering — et spørgsmål, som også hr. Poul Dam var inde på.

Nu synes jeg, vi har hørt mange udtalelser fra fremskridtspartiet i årenes løb om de offentligt ansatte. De har som regel været ganske usædvanlig stride, men jeg synes næsten, det lykkedes hr. Svend Andersen (Rosk. a.) at forny sig i dag og på det nærmeste slå rekorden. Jeg erindrer i hvert fald ikke at have hørt en så arrogant udtalelse om det arbejde, der udføres af de offentligt ansatte, som en henvisning til de offentligt ansattes „hobbyvirksomhed“. Det var det udtryk, der blev brugt. Jeg må spørge hr. Svend Andersen (Rosk. a.) om, om det er postbudet, der hver dag bringer hr. Svend Andersen (Rosk. a.) brevene, om det er togføreren, der kører hr. Svend Andersen

(Rosk. a.) til Roskilde, som han taler om, når han taler om de offentligt ansattes hobbyvirksomhed, eller om det er skolelæreren, der underviser i vore skoler. Hvis ikke det er disse offentligt ansatte, hr. Svend Andersen (Rosk. a.) tænker på, så er det måske sygeplejersken, der plejer vore syge og vore gamle, det er måske politibetjenten, der patruljerer i vore gader, eller hvad ved jeg. Jeg synes, at hr. Svend Andersen (Rosk. a.) skulle spørge disse mennesker, både postbudet og togføreren og skolelæreren og sygeplejersken, om de er enige med ham i, at deres daglige arbejde er en hobbyvirksomhed.

Hr. Svend Andersen (Rosk. a.) oplyste også, at OECD havde offentliggjort en vurdering af den danske økonomi, ifølge hvilken det var uforsvarligt, at kasseunderskuddet er så stort, som det er. Jeg må sige, at jeg har omhyggeligt undersøgt materialet og også, så godt jeg har formået, fulgt med i, hvad OECD har sagt om dette spørgsmål, og jeg kan intetsteds finde en vurdering, der peger i den retning, som hr. Svend Andersen (Rosk. a.) henviser til. I den årlige rapport om Danmark udtalte OECD tværtimod, at i lyset af den svage udvikling i efterspørgslen og det stærke fald i investeringerne skulle underskuddets størrelse ikke vække bekymring. Derimod udtalte OECD, at det var nødvendigt at neutralisere likviditetsvirkningen af omsvinget på statsfinanserne for at sikre den nødvendige kapitalimport, og vi er naturligvis meget enige i denne vurdering og har derfor også som bekendt gennemført likviditetsopsugende foranstaltninger i indeværende år og vil også gøre det i 1976. I den seneste generelle rapport fra OECD fra december har jeg heller ikke kunnet finde en bemærkning, der svarer til hr. Svend Andersen (Rosk. a.)s udtalelse, og derfor tror jeg, den må bero på en misforståelse.

Jeg har allerede gjort nogle bemærkninger til fru Grethe Philip og skal kun yderligere sige, at jeg er enig i den betragtning, at der ikke er grund til den store forskrækkelse over underskuddet, hvis vi ellers sætter os i stand til at bruge de bremsemekanismer, som vi har, og forbereder os på at bruge de bremsemekanismer, som vi har, i tide — et synspunkt, som jeg er enig i, og et synspunkt, som jo dækker over dette, at vi skal